

[Ib Nørlund.]

ne, som også forhindrede megen unødigt blodsudgydelse. Derfor den meget hurtige normalisering af livet under de nye administrationer, som er bygget op baseret på både befrielsesfronten og den tredje styrke, hvor man praktiserer den forsoningspolitik, som er fastlagt i Parisaftalerne, hvilket selv erkendes af iagttagere i USA-pressen.

Ja men, siger man, flygtningene bevæger sig sydpå. Nej, de bevæger sig bort fra krigshandlingerne, for så vidt de bevæger sig. Ville man have, de skulle opsøge ildlinjen? Og man bør ydermere erindre sig, at de fleste af dem var truet eller tvunget til flugt af Thieu-regimet og hurtigt siden har søgt tilbage til de befriede egne.

Thieu-administrationens eksemPELLøst hurtige sammenbrud skyldes først og fremmest én ting: at den var pilrædden og uden støtte i befolkningen. Alligevel er der folk her, som taler om, at det var en kamp for demokratiet at støtte den. Det vil interessere fangerne fra tigerburene. Og dengang har man aldrig haft et ord at sige om, at der skulle være frie valg, at der skulle være respekt for menneskerettighederne under Thieu og i Sydvietnam. Det er sent, man fører disse ting frem.

Udenrigsministeren siger, at vi ikke skal diskutere skyld og ansvar. Og dog, for Danmark har også pådraget sig skyld og ansvar, som ikke kan forbigås, navnlig når man fra højre side, hvor man intet har lært, nu vil kaste en moralsk kåbe over sin forstokkethed. I bærer skyld og ansvar, fordi I godtog mishandlingerne af Vietnams folk. Aldrig havde I et ord til protest, når USAs krigskarle råbte op om at bombe landet tilbage til stenalderen, eller da man sendte over en halv million USA-soldater på overfaldskrig. I bærer skyld og ansvar for ikke at ville anerkende de regeringer, som virkelig repræsenterede Vietnams folk, først i lang tid Den demokratiske Republik Vietnam og stadig væk PRG. I havde ikke ét ord til protest, da Thieu både militært og politisk brød Parisaftalerne. Og man kan ikke sige, at man ikke blev advaret, det blev sagt meget klart, at en sådan optræden måtte få konsekvenser, men man viftede det væk som noget, der bare var sagt af kommunister.

Giver tiden ikke snart anledning til at

lære, at man bør lytte til og forstå også, hvad kommunisterne siger. Jeg forstår, at det kan være tungt at bære den skyld og det ansvar, som man har pådraget sig, men i det mindste burde man gøre det med værdighed. Det evner man ikke, derom vidner finansudvalgets beslutning om at svigte løftet om en kredit til bygning af et cementværk i Den demokratiske Republik Vietnam. Det skal vel være en hævn eller sådan noget, men hvad vil man egentlig opnå? Vil man føje latterlighed til sin skændsel? Vil man føje et nyt blad til den diskussion om troværdighed, som foregår i NATO-kredse åbenbart? Vil man vise sin vilje til åbne forhold, eller er det sådan, at man i sin smålighed sigter på de 600-800 danske arbejdere, som kan gøres arbejdsløse på denne måde, og som man vel har en mistanke om har et andet syn på Vietnam end højre side her i salen? Jeg skal gratulere de forsinkede kolde krigere med deres vidsyn og deres troværdighed. Men måske findes der alligevel så megen realisme i dette ting, at der kan findes veje til at vaske den plamage af, den sølle smålighed, som finansudvalget har sat på det. Jeg håber det.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg ved godt, at efter reglerne skulle jeg have indledt nu med en tak til udenrigsministeren for hans redegørelse. Det kunne jeg i og for sig også sagtens gøre, men jeg er under så stærkt indtryk af den seneste taler, at jeg virkelig føler trang til at rette takken en anden vej, nemlig til den seneste taler, til det kommunistiske partis repræsentant for hans klare redegørelse. Den ønsker jeg trykt og omdelt overalt, hvor man kan gøre det, den siger mere end noget andet sandheden om, hvordan vi kan opfatte det, der er sket derovre. Det er den kommunistiske triumf. Det lyste ud af den kommunistiske ordførers tale, det lyste ud af en lang række majtaler i går. Og naturligvis kan det kommunistiske partis repræsentant her i dag glæde sig over, at han virkelig med virkning kan sende en hilsen til sejherrerne i Vietnam; den skal nok nå frem, den skal nok blive trykt.

Derimod må vi, der føler sympati med de slagte, afstå fra ønsket om at komme til at sende en hilsen til nogen som helst. De mennesker får ingen chance for at få hilse-